

<h5 data-ft="{"type";1,"tn";"K"}"> Bila jednom jedna slaba žena starica koja je, kada je njen voljeni muž umro, otišla da živi sa sinom, nevjestom i unukom.
 Svakog dana njen vid i sluh su se pogoršavali. Ponekad su se njene ruke toliko tresle da bi se gračak iz njenog tanjira otkotrljao na pod, a supa iscurila iz čolje. Sin i nevjesta nisu mogli da joj pomognu, ali ih je nervirao nered koji je pravila. I jednog dana su rekli - što je mnogo, mnogo je, pa su za nju postavili mali sto u ćošku pored ormara za metle i dali joj da tamo sama jede sve obroke.</h5> <h5

data-ft="{"type";1,"tn";"K"}">

 Za vrijeme jela, ona bi ih gledala sa drugog kraja sobe, očiju punih suza. Jedne večeri, upravo prije večere, mala djevojčica je sjedila na podu igrajući se sa kockama.

 "Šta to praviš?" čupitao ju je otac ozbiljno.
 "Pravim mali sto za tebe i mamu. Tako da možete sami da jedete u ćošku kada ja budem velika."
 Otac i majka su zanijemili i to je izgledalo kao da traje cijelu vječnost. A onda su počeli da plaču. U tom trenutku su postali svjesni onoga što su uradili i tuge koju su prouzrokovali.
 Te večeri vratili su staricu na njeno pravo mjesto za velikim stolom i od tog dana ona je uvijek jela sa njima. A kad bi komadi hrane pao na sto ili bi viljuška zalutala na pod, izgledalo je da više niko ne mari za to.

 Ono što pružimo drugima nama će se vratiti, ono što uvijek pruži roditeljima, dobro ili loše, njegovo sopstveno dijete će mu vratiti, On Svemoćni kadar je da sve učini.</h5>